

Underbilag 3 til Bilag 2.

S/S „Tamaroa“, den 20. December 1945.

Til Udenrigsministeriet.

Herved tillader vi os at fremsende følgende Klage over det kongelige danske Generalkonsulat i Shanghai.

Ved Besættelsen af Danmark i April 1940 blev alle danske Skibe anmodet om at søge neutral Havn. En Del af disse Skibe ignorerede denne Anmodning og søgte ind til nærmeste engelske Havn. I andre Skibe, hvor Kaptajnerne ikke tog dette Initiativ, udtrykte Besætningerne deres Ønske om at fortsætte med Skibene under engelsk Flag.

Denne Villighed til at sejle for de Allierede, og dermed for Danmark, blev kun undtagelsesvis udnyttet.

Det er ikke vor Opgave at paapege, hvor Ansvaret skal lægges, men de ansvarshavendes Handlemaade medførte, at ca. 80 danske Søfolk strandede i det fjerne Østen for senere at samles i Shanghai, hvor de tilbragte fem og et halvt Aar.

Mulighederne for at opnaa Hyre var allerede paa dette Tidspunkt meget ringe. Dog lykkedes det nogle faa Maskinmestre og Styrmande at faa Ansættelse i engelske Skibe. Da en lignende Mulighed opstod for ca. 50 danske Søfolk til at faa Hyre i engelske Skibe i Hongkong, fratog det danske Konsulat i Shanghai os vore Pas. Til Trods for adskillige Søfolks Ønske om øjeblikkelig Hjemsendelse gjorde Konsulatet i Shanghai sig kun ringe Anstrengelser for at efterkomme denne Anmodning.

Da vi efter dette Skridt fra Konsulatets Side blev stillet over for Udsigten til at skulle blive i Shanghai paa ubestemt Tid, forventede vi selvsagt en passende Behandling saavel af økonomisk som moralsk Karakter. Disse Forventninger blev i overvældende Grad tilsidesat gennem Aars Afhængighed af Konsulatet.

Som vor Hovedanke fremfører vi, at den Understøttelse, vi modtog, ikke paa noget Tidspunkt var tilstrækkelig til at dække de nødvendige Udgifter til Livets Opretholdelse.

Vore Tillidsmænd fremførte ved adskillige Lejligheder over for Konsulatet Nødvendigheden af en væsentlig højere Understøttelse, i Lighed med andre skandinaviske søfarende. Vore Henstillinger afvistes Gang paa Gang under Paaberaabelse af modtagne Instruktioner fra Udenrigsministeriet, hvilke lød paa, at den udbetalte Understøttelse skulde begrænses til et absolut Minimum. Dette forhindrede dog ikke vore Konsulats-embedsmænd i at udtale ved givne Lejligheder, at det udbetalte Beløbs Størrelse fuldstændig beroede paa Konsulatets Skøn.

Dette uheldige Skøn medførte en almindelig Underernæring af os alle, hvilket resulterede i en stærkt nedsat Modstandskraft over for Sygdomme som Tyfus, Dysenteri og Tuberkulose.

For at faa Støtte andetsteds fra henvendte vi os flere Gange til Dansk Samfunds Formand, Direktør Poulsen, saavel som til Hr. Rainals, der bestyrede Pengemidlerne for Dansk Hjelpeforening. Disse Henvendelser afvistes altid med Udtalelser om, at vor Understøttelse var tilstrækkelig, og at Konsulatet sikkert var i Stand til at paatage sig det fulde Ansvar for de Følger, denne Understøttelse maatte afstedkomme. Det maa her